

Kármeliták a vérpadon

2024 július 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A kereszténységnek ma sincs hova hátrálniuk!

Az állami terror a jakobinus diktatúra alatt vált a hatalomgyakorlás legf?bb eszközévé.

A Forradalom tere. A kármeliták leszállnak a kivégzésekhez szállító járm?r?l a vérpad lábánál. A s?r? tömeg els? sorában megpillantjuk a papot frígiai sapkában, aki elsuttogja a feloldozás igéjét, lopva keresztet vet, majd gyorsan elt?nik. A n?vérek a Salve Regina-t (Üdvözlégy, Királyn? kezdet? Mária-himnusz), majd a Veni Creator Spiritust (Jöjj el, teremt? Szentlélek, pünkösdi himnusz) éneklik. Hangjuk nagyon tiszta és er?s. A tömeg – szokásától eltér?en – megrendülten hallgat. Csak a vérpad lába látszik, ahová a n?vérek egyenként, folyamatosan énekelve fellépnek. Amint elt?nnek, a kórus egyre halkul. Már csak két hang szól, már csak egy. Ebben a pillanatban a nagy tér másik sarkából felcsendül egy új hang, amely tisztább és még határozottabb, mint a többi volt. Az el?tte szétváló tömegen át a vérpadig lépdel, arcán nyoma sincs a félelemnek. A vérpadon elvesztjük szemünk el?l. Kisvártatva elnémul az ? hangja is…

Ezzel a filmszer? jelenettel zárul Georges Bernanos, az 1948-ban elhunyt nagy francia (katolikus és királypárti) regényíró és esszéista utolsó, drámai m?ve, a Kármeliták párbeszédei (magyar fordításban: A Kármel napja).

A dráma hiteles történelmi eseményt dolgoz fel: a compiègne-i karmelita kolostor tizenhat apácájának mártírhalálát a jakobinus diktatúra idején. A kivégzés pontosan kétszázharminc évvel ezel?tt, 1794. július 17-én történt, a robespierre-i rémuralom végnapjaiban.

Az állami terror nem a jakobinus diktatúrával kezd?dött, de ekkor vált a hatalomgyakorlás legf?bb eszközévé. Mintegy félmillió embert bebörtönöztek, több tízezer embert végeztek ki bírósági ítélet alapján vagy anélkül.

Bár akadtak még Robespierre-nél is kegyetlenebbek a „nagy” francia forradalom vezet?i között, a kegyetlenség teoretikus igazolásában azonban senki nem múlta felül.

A politikai erkölcs elveir?l a konventben 1794. február 5-én tartott beszédében kifejtette, hogy a forradalom idején a népi kormányzat erejét egyszerre alkotja az erény és a terror, mert a terror nélkül az erény tehetetlen.

A terror nem egyéb, mint a gyors, szigorú, hajthatatlan igazságszolgáltatás…,

továbbá:

A forradalom kormánya a szabadság despotizmusa a zsarnoksággal szemben.

A terror 1794 júniusában hágott a tet?pontjára, miután Robespierre a Nemzeti Konvent elnökeként olyan törvényt fogadtatott el, amely lehet?vé tette bármely cselekedet b?ntetté nyilvánítását. Megszüntették az el?zetes vizsgálatot, kimondták, hogy az ítélethez elegend?k az „erkölcsi bizonyítékok”, védelemr?l szó sem esett, a bíróknak nem volt kötelez? tanúkat meghallgatniuk, s kizárólag felment? vagy halálos ítéletet hozhattak. Június-júliusban több embert végeztek ki Párizsban, mint a megel?z? tizenhárom hónap során.

Mik voltak a tizenhat lefejezett apáca b?nei? „Forradalomellenes titkos összejöveteleket tartottak, levelezést folytattak vallási fanatikusokkal, szabadságellenes iratokat rejtegettek.” Az igazi okot azonban Bernanos drámájában világosan megjelöli. Egyfel?l a kolostor plébánosa kijelenti a forradalmárokról:

Az arisztokratáktól csak félnek, de mi vagyunk azok, akiket gy?lölnek.

Másfel?l a helyi törvényhatóság házkutatást végz? biztosa a kolostor alperjeln?jével, Mária anyával vitatkozva megfenyegeti:

Amíg csak léteznek olyan teremtmények, mint Ön, addig nem terem üdvösség a hazafiak számára.

S hozzáteszi:

A szabadság ellenségei számára nincs szabadság.

Ezt így indokolja meg: „Mire is lenne jó, hogy elfoglaltuk a Bastille-t, ha a Nemzet megt?rné magában azt a többi kis bastille-t, mint ez is itt ni, mely ezerszer förtelmesebb a másiknál, hiszen itt nem a zsarnokság, hanem a babona és a hazugság oltárán áldoznak nap mint nap ártatlan lelkeket. Igen, ez a ház egy Bastille, és mi le fogjuk rombolni ezt a rejtekhelyet.” Erre Mária anya így felel:

Kérem, ne feledjék, hogy ez esetben minket is ki kell irtaniuk az utolsó szálig. Mert ahol Szent Teréznek csak egy

leánya is él, ott áll még a Kármel.

Miután 1792. szeptember 14-én, a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén ki?zték ?ket kolostorukból (amit a „hazafiak” természetesen kiraboltak), Compiègne lakói befogadták a n?véreket. A forradalmi terrorral szembekerülve felajánlották magukat Istennek, hogy „helyreálljon az Egyházban és az államban a béke, amit Isten Fia hozott a világba”. A vértanúsági fogadalmat naponta megújították, s civil öltözetben is folytatták tiltott közösségi életüket. A keresztényüldöz? terrorgépezet 1794 júniusában csapott le rájuk, és az Istenhez, a kármelita hivatásukhoz és a királyhoz való h?ségük miatt a forradalmi törvényszék július 17-én halálra ítélte ?ket.

„Mi legyünk a forradalom utolsó áldozatai” – írta egyikük a kollektív kivégzés el?tt. Tény, hogy a mindhalálig h? kármelita n?vérek mártírhalála után tíz nappal letartóztatták, másnap pedig – bírósági ítélet nélkül – lefejezték Robespierre-t és társait. Ezzel véget ért a Nagy Terror, egyúttal a jakobinus diktatúra,

amelynek utolsó heteiben „úgy hulltak a fejek, mint a cserépdarabok”. De amelynek ideológiai és politikai örökösei – a marxistáktól és bolsevikoktól a mai szél?baloldali (antifa, anarchista, neokommunista és egyéb) terroristákig semmit sem tanultak és semmit nem felejtettek. Ezért a keresztényeknek ma sincs hova hátrálniuk!

Faggyas Sándor - www.magyarnemzet.hu

Ajánló